

Full diocesà

4 de setembre del 2016

p4 — Jubileu de les Famílies

p6 i 7 — La Mare de Déu de Núria i Sant Gil



Santa Teresa de Calcuta

Avui ens unim a l'homenatge que tot el món fa a la Mare Teresa de Calcuta.

«De sang sóc albanesa. De ciutadania, índia. Referent a la fe, sóc una monja catòlica. Per la meua vocació, pertanyo al món. Pel que fa al meu cor, pertanyo totalment al Cor de Jesús.» De petita alçada, ferma com una roca en la seva fe, a la Mare Teresa de Calcuta li va ser confiada la missió de proclamar la set d'amor de Déu per la humanitat, especialment pels més pobres entre els pobres. Fou un ànima plena de la llum de Crist, inflamada d'amor per ell i cremant amb un únic desig: «saciar la seva set d'amor i d'ànimes».

Nasqué el 26 d'agost de 1910 a Skopje. El 10 de setembre de 1946, essent germana de Loreto, va sentir una crida especial i va fundar les Missioneres de la Caritat.

Durant tota la seva vida, la Mare Teresa ens va deixar l'exemple d'una fe sòlida, d'una esperança invencible i d'una caritat extraordinària. La seva resposta a la crida de Jesús va fer d'ella una Missionera de la Caritat, una mare per als pobres i els leprosos, un símbol de compassió de fama mundial i un testimoni vivent de la set d'amor de Déu. Morí el 5 de setembre de 1997.

Joan Pau II la beatificà l'any 2003 i digué d'ella: «No solament va triar ser l'última, sinó també la servidora dels últims.»

«Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu»

Diumenge XXIII de durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

(Sv 9,13-18)

Salm responsorial

Al llarg de tots els segles,
Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.
(Salm 89)

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangeli, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

(9b-10.12-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús anava amb molta gent. Ell es girà i els digué: «Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que

el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu. »Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. ¿No us asseureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se'n i dirien: "Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar." Si un rei vol anar a combatre amb un altre, ¿no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.»

(14,25-3)

«Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor?»

Sentències de Mestre

Josep Molist i Rifà, prev.

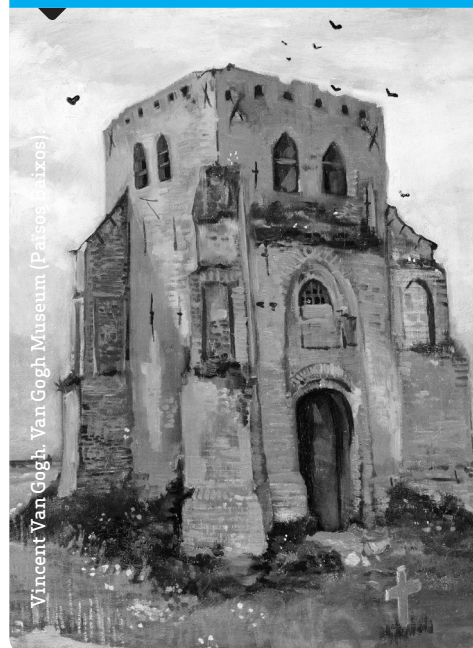
La pàgina de l'evangelí d'avui reuneix dues sentències i les posa en relació amb dues paràboles que condueixen a una conclusió: el perfecte deixeble ha de renunciar a tot el que té. Sant Lluç té una clara consciència del que santa Teresa dirà segles més tard: «Sólo Dios basta.» En aquest sentit, i en línia amb la tradició mística, el dominic Albert Nolan, en el llibre *Jesús, hoy*, esgrana com el nostre ego ens encadena amb una multitud de «apegos», mentre s'aferra desesperadament a coses, persones, a temps i llocs, fins i tot a la reputació i a la imatge que tenim de nosaltres mateixos, a la professió i ministeri, a les nostres idees i pràctiques, a l'èxit i a la vida mateixa.

Dues paràboles breus: el càlcul d'un pressupost abans de construir una edificació noble, i la prudència reflexiva de mesurar les forces abans d'anar a combatre. Segurament, en la memòria del mateix Jesús i de molts dels qui l'escoltaven, hi havia aquell episodi relativament proper, quan Quintili Var fou governador de Síria i amb uns vint mil soldats va aniquilar els zelotes fortificats a Sèforis, prop de Natzaret.

La segona lectura és un resum de la missiva personal de Pau a un col·laborador, probablement de la comunitat de Colosses. En la carta, hi descobrim la delicadesa i fermesa de l'apòstol. Pau demana a Filèmon que renunciï al dret que li atorga el dret romà de sancionar l'esclau ara convers, i —en canvi—, l'aculli com un germà.



La imatge



La vella torre de l'església (1885).

Si un vol construir una torre, abans calcula si té prou recursos per a acabar-la, no fos que l'hagués de deixar a mig fer i fos la riota de tothom. D'aquest consell de prudència, Jesús en treu una conseqüència aparentment imprudent, almenys als nostres ulls de «vius»: «Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té.» És cert, per a anar amb Jesús, cal ser despresos i estimar-lo per damunt de tot.



Agenda

Lit. hores: Setmana III

5 dilluns

—Sant Llorenç Justinià, bisbe (1130-1160)
—Beata Teresa de Calcuta, missionera (1910-1997)
1 Corintis 5,1-8 / Salm 5 / Lluç 6,6-11

6 dimarts

—Sant Faust, màrtir
1 Corintis 6,1-11 / Salm 149 /
Lluç 6,12-19

7 dimecres

—Santa Regina, màrtir
—Sant Jocelí, bisbe
1 Corintis 7,25-31 / Salm 44 /
Lluç 6,20-26

8 dijous

—El Naixement de la Verge Maria
—Sant Adrià, màrtir (†304)
Miquees 5,1-4a / Salm 12 /
Mateu 1,1-16.18-23

9 divendres

—La Mare de Déu del Claustre
—Sant Pere Claver, prevere (1581-1654)
1 Corintis 9,16-19.22b-27,1-5 /
Salm 83 / Lluç 6,39-42

10 dissabte

—Beats Domènec Castellet (1592-1627)
—Lluís Eixarc (1597-1628) i Jacint Orfanell (†1622), màrtirs
1 Corintis 10,14-22 / Salm 115 /
Lluç 6,43-49

11 diumenge XXIV de durant l'any / Cicle C

—Beat Bonaventura Gran, religiós (1620-1684)
Èxode 32,7-11.13-14 / Salm 50 / 1 Timoteu 1,12-17 / Lluç 15,1-32



Jubileu de les Famílies

Dia de la Catedral i Jornada Diocesana. 18 de setembre del 2016

Aquest any el Dia de la Catedral i la Jornada Diocesana tindran un caràcter especialment festiu amb motiu del Jubileu de les Famílies

Et convidem a tu, família, a gaudir d'un dia festiu ple d'activitats: jocs, tallers, una gimcana familiar, pícnic, celebracions, descobertes i un final de festa a la catedral.

No deixis escapar l'oportunitat d'una jornada que compartirem amb famílies de tota la diòcesi i que marcarà l'inici del curs dedicat a la bellesa de la família, dins el Pla Diocesà de Pastoral.

Programa del diumenge, 18 de setembre

Iniciarem el dia amb l'**acolliment al Seminari de Vic a les deu del matí**. Els participants en la gimcana rebran la polsera que els permetrà d'accedir a les proves.

Continuarem amb els **tallers a partir de dos quarts d'onze**; tindrem la sort de comptar amb l'entusiasta Víctor Küppers (escriptor i coach); per als grans i per als infants, un taller musical i de dansa animat pel grup Cor Nou.

A dos quarts de dotze es donarà el tret de sortida de la **gimcana familiar**: amb un kit d'instruccions, cada família haurà de fer un recorregut amb activitats i proves en diferents punts de Vic. Jocs, recerques, tirolina, inflables i reptes us esperen. Ens faltarà temps!

A dos quarts de dues ens trobarem al patí de l'Ós per al **pícnic familiar**, on cadascú portarà el seu àpat i dinarem plegats (qui ho desitgi, també pot fer el menú al Seminari).

Tot just acabant de dinar, **a les tres**, un temps de repòs per a gaudir del **festival-espectacle** que farà les delícies de grans i petits.

Al final, ens dirigirem a la **plaça de la Catedral**, on estem **convocats a les cinc** de la tarda; un caminar junts que ens recordarà, com ens diu en Papa Francesc, «que la vida no s'atura, la vida de les famílies no s'atura! Vosaltres, estimades famílies, esteu sempre en camí. I contínuament escriviu, en les pàgines de la vida concreta, la bellesa de l'Evangeli de la família».

Un cop a la plaça de la Catedral arriba el moment esperat, que amb motiu del Jubileu de l'Any Sant de la Misericòrdia ens permetrà de travessar la Porta Santa i entrar a la catedral.

Dins la catedral tindrem uns moments musicals, de testimoni i també l'oportunitat de rebre el gran do del sagrament del perdó (que es podrà rebre durant tot el dia en diferents espais indicats).

I arribarà a dos quarts de sis el moment àlgid del dia, amb la **celebració de l'eucaristia a la catedral**, presidida pel bisbe Romà, en el Dia de la Catedral i de la Jornada Diocesana dedicada al Jubileu de les Famílies.

5 —notícies del bisbat

Acabarem la diada amb un berenar per a acomiadar aquesta trobada festiva i alhora intensa.

Us esperem a tots, avis, pares, xics i joves, a passar un dia en família ple d'activitats, celebracions i diversió. No us ho perdeu!

Inscripcions i informació

Telèfon Bisbat: 93 883 26 55

Telèfon Seminari: 938 86 15 55

Adreça electrònica: bisbatdevic@bisbatvic.com

Horari

10:00: Acolliment al Seminari

10:30: Tallers

Tallers, adults (Víctor Küppers, *coach*) i infants (grup Cor Nou)

11:30: Gimcana familiar

Tirolina, jocs, recerques, inflables i molta diversió

13:30: Pícnic

Temps per a dinar plegats, on cadascú porta el seu àpat

15:00: Festival espectacle

Un artista de renom, actuarà per petits xics i grans

17:00: Aplec a la plaça de la Catedral

17:30: Eucaristia a la catedral

Presidida pel senyor bisbe

Testimoniatge de la nostra primera JMJ (1)

Marisa López Muxi / Maria Arcentales Arcentales

Aquesta Jornada Mundial de la Joventut no ha estat pas per a nosaltres una activitat més d'estiu. A part de ser una trobada amb joves de tot el món, sobretot va ser una trobada amb el Déu viu, que hem viscut amb molta intensitat.

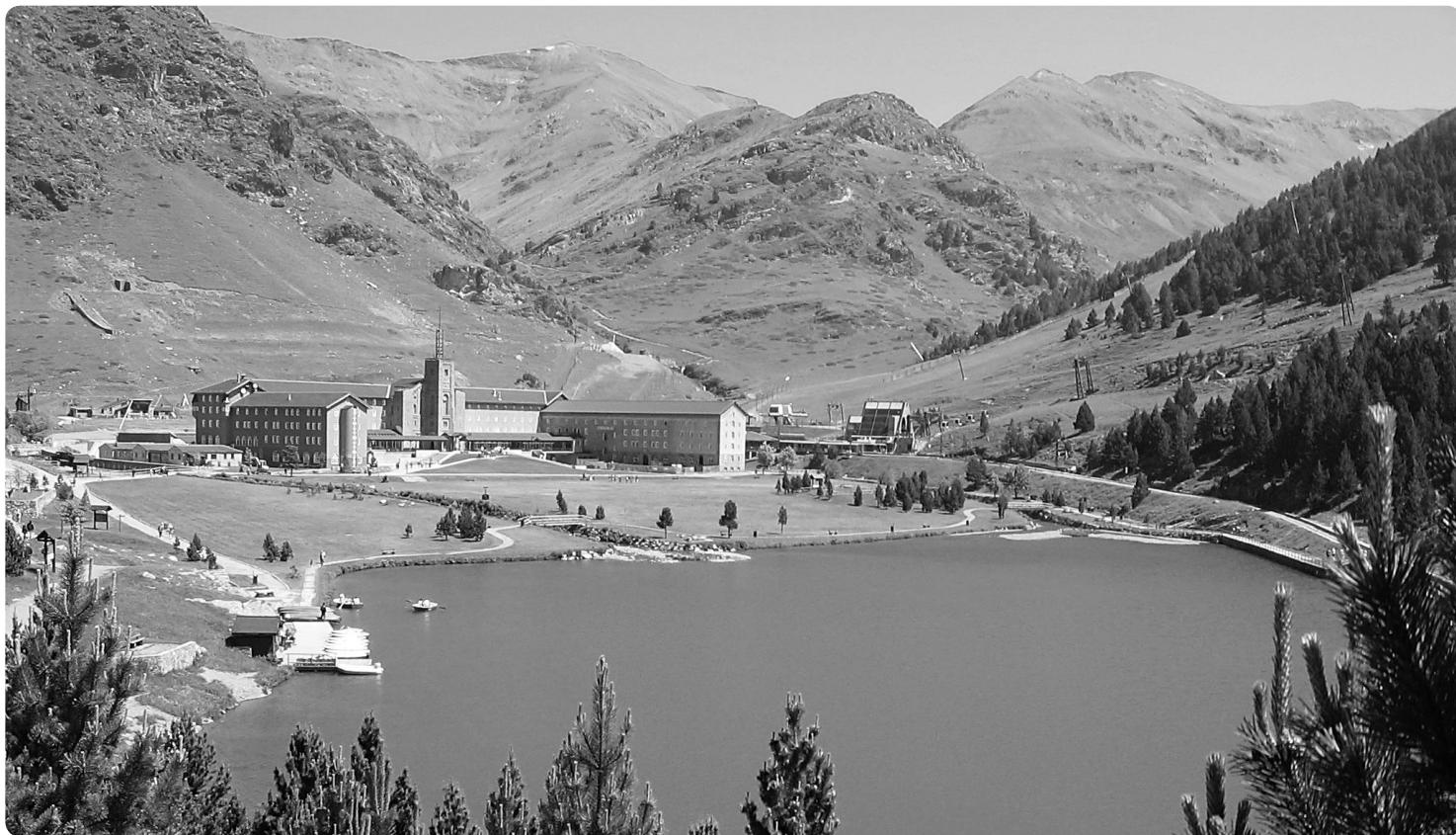
En primer lloc, la JMJ de Cracòvia ha tingut com a element diferencial l'estada amb famílies. Això ens va permetre de conèixer de prop la cultura i els costums de Polònia, ja que vam viure una mica el dia a dia amb ells. Però el que més ens va sorprendre va ser que ens tractessin com un fill o filla més de la seva família. Per exemple, just abans de sortir ens acomiadaven i ens donaven menjar perquè no haguéssim de comprar durant el dia, i a l'hora de sopar compartíem les anècdotes que ens havien passat... Van ser petites coses que per a nosaltres han estat molt significatives. Realment, després de compartir el temps i les experiències amb ells, els vam agafar afecte i fins i tot vam plorar a l'hora d'acomiar-los.

Per altra banda, la JMJ ha suposat fer camí amb molts altres joves de diferents països. Quan ens trobàvem un grup de joves d'un altre país, no passava ni un minut que ja ens posàvem a parlar o cantar; i, malgrat les diferents llengües, ens enteníem (no solament perquè podíem parlar anglès), ja que tots nosaltres érem allí per una mateixa raó: Déu. I aquesta raó ens feia estar en la mateixa sintonia. Certa-



ment, el nostre viatge es va viure com un autèntic pelegrinatge. Per exemple, a l'hora de caminar una de les coses que més ens va impressionar va ser que, malgrat que molts no ens coneguéssim, si algú no podia carregar amb les seves coses perquè es trobava malament, eren els altres els qui s'oferien per a portar-ho. A l'hora dels àpats, també ens repartíem el menjar (alguns dies ens vam quedar sense!). És quan veus aquesta germanor que penses com ets d'afortunat! I és que ens sentíem part d'una mateixa família.

(Continua al Full del dia 11)



La Mare de Déu de Núria i Sant Gil

Fra Valentí Serra de Manresa

En el context eclesial de la Catalunya del Barroc, el religiós dominic fra Narcís Camós, a les pàgines de la seva famosa obra de mariologia titulada *Jardín de María* (un llibre que fou estampat a la ciutat de Barcelona l'any 1657 i, més tard, a la de Girona l'any 1772), hi narrà, amb una prosa molt detallista, que a la vall de Núria «hay una Capilla que mira a Oriente, que se edificó el año 1615 al lado de la cueva de la Santa Imagen, y tiene un altar con un cuadro de la Virgen en que están pintados San Gil Amadeo y algunos pastores, con la cruz, olla y campana que en dicho lugar hallaron [...]. Esta Imagen la dejó en aquel lugar escondida el glorioso San Gil» (*Jardín de María*, 216-217).

En efecte, segons una venerable tradició, es diu que sant Gil hauria sojornat a la muntanya de Núria i que ell mateix esculpí la imatge de la Mare de Déu: «ha d'estar molt gloriosa Catalunya de que sant Gil en vida sua haja santificat los deserts de nostras montanyas de Núria sembrant en ellas odoríficas flors de sas virtuts heroicas, deixant-nos en testimoni de son amor la prenda més rica y la joia més preciosa y més estimada que ell tenia, ço és la sagrada y molt miraculosa imatge de la Reyna del cel

María santíssima, fabricada de sas mans de matèria que li administirá lo cel, puig que és de fusta incorruptible» (*Història y miracles*, 121-122).

A redós d'aquest santuari marià del Pirineu, al llarg dels segles, el poble fidel ha experimentat una poderosa intercessió de la Verge Santíssima amb nombrosos miracles atribuïts a la Mare de Déu de Núria; alguns, els més destacats, foren divulgats en l'obra del reverend Francesc Marés titulada *Història y miracles de la Sagrada Imatge de Nuestra Señora de Núria*, estampada a la ciutat de Barcelona l'any 1666.

Del conjunt dels fets miraculosos aportats per Mn. Marés em plau d'escollir aquell fet que succeí durant l'estiu de 1626, quaranta anys abans de la publicació del llibre, obrat a benefici del germà carnal d'un frare dominic, fill de Puigcerdà i membre de la comunitat de Vic, fra Jacint, quan el seu germà, Josep Puigsech, fou segrestat per uns bandolers i posteriorment salvat gràcies a la intercessió de la Mare de Déu de Núria quan «als 18 del mes de agost del any 1626 anaven a visitar a nostra Senyora de Núria per sa



La Dita

«S'agafen més mosques amb una gota de mel que amb un barril de fel»

Sebastià Codina, prev.



Amb crits i samaniat no s'aconsegueix res. Una cara riallera obre les portes de pal a pal. El somriure és el llenguatge universal; l'entén tothom. Les cares llargues fan basarda i tothom en fuig com de la pudor. Cal ser amable sense escatimar els gestos de simpatia. Cal ser-ho amb tothom. Convé ser-ho quan un puja i sense estarrufar-se... potser necessitarà que li parin el cop quan baixi rostos avall. A vegades no es tarda gaire... La dolcesa apropa. L'aspror dispersa i allunya. Mai no es perden els amics per massa afalacs. Es perden, i molt fàcilment, per la fredor i la duresa. Les carícies són les fulles dels arbres. Sense les fulles, es moren les arrels. Sense la tendresa, s'assequen les arrels de l'amor i de l'amistat.

devoció desde Puigcerdá lo P. Fr. Jacinto Puigsech, dominico, conventual de Puigcerdá, y un germà seu anomenat Joseph que habitava en la plana de Vich, los quals, quan hagueren passat lo coll de Finestrelles estant ja a la vista de la capella de nostra Senyora, trobaren cinch bandolers que'ls isqueren allí per a robar-los. Los bandolers prengueren al dit Puigsech, germà de fr. Jacinto y se'l en emportaren per posar-lo en Fransa per haver-ne algun rescat. Y així arribà tot sol lo P. Jacinto a la santa capella de Núria, tan afligit y desconsolat, com se pot pensar, per la presa de son germà. Y no sabent altre remey per a consolar-se, acudí a la Mare de consolació, la Verge Maria, y ab moltes veras li suplicà guardás de mal a son germà, y que'l deslliurás de las mans y poder

de aquella mala gent, prometent-li que si el deslliurava, li faria pintar un retauló [: ex-vot] que fos posat en la sua santa Capella, en memòria agraïment del benefici y miracle que confiava alcansar. Fou cosa molt admirable que aquella mateixa nit escapà lo dit [Joseph] Puigsech del poder dels bandolers, tan miraculosament, que ell mateix no sabé com era estat, sinó que de bon matí arribà a la santa capella de Núria sa y salvo, quan lo P. Fr. Jacinto, son germà, acabava la missa» (*Història y miracles*, 307-309).

Acompanya aquesta nota històrica un gravat popular de finals de la dinovena centúria que representa sant Gil abillat amb la indumentària abacial. El mes d'octubre us parlaré, si Déu vol, sobre la Mare de Déu del Roser.



Grabado clásico "goigs". (Archivo del editor)



O som una Església en sortida missionera o no som res!

Romà Casanova, bisbe de Vic



Una vegada més em pertoca, com a pastor d'aquesta Església de Vic, recordar-nos on som i vers on caminem. El Pla Diocesà de Pastoral vigent, *L'alegria d'evangelitzar*, ens llança a la sortida missionera. I aquesta opció no és optativa, ni és una proposta fútil, en el sentit que alguna cosa s'ha de dir, sinó que és una realitat essencial per a l'Església que, en aquests moments, pren un relleu significatiu. No podem restar veient-les passar, com si això no anés amb nosaltres, amb els nostres. Ens cal viure en primera persona aquesta sortida missionera, ens cal viure també en grup, en la parròquia, en l'associació, en el moviment, la urgència missionera. La caritat sempre és imaginativa. No resta passiva amb el que sempre s'ha fet.

El cristià sap que la seva riquesa més important és la fe en Crist. La fe en Crist és el do més gran que una persona pot rebre. L'Església és la comunitat dels qui creiem en Jesús, els qui professem la mateixa fe i vivim la caritat i l'hospitalitat pròpies dels cristians. No podem tancar el cor a ningú. Els cristians som els qui sabem que la força ens ve de Déu mateix, que en els sagraments i principalment en l'Eucaristia rebem la força de l'amor que ens fa ser enmig del món el Cos de Crist. La missió, l'evangelit-

zació, la sortida missionera neix del que som i solament la podem viure en la comunió de l'Església.

La meta vers la qual caminem és la plenitud de la vida eterna. Solament el qui ha viscut en la misericòrdia podrà mantenir-se dempeus davant la Misericòrdia divina. Però, ¿podrem estar segurs de viure en la misericòrdia quan no fem tot el que podem perquè molts germans nostres que no coneixen Crist el puguin trobar pel nostre pobre testimoniatge? La mesura de la misericòrdia és l'amor gratuït per a portar les persones a la font de l'amor que no mor mai, al cor traspassat de Jesús en qui hi ha la misericòrdia inexhaurible de Déu a favor de la humanitat. La caritat va unida a la veritat, com bellament ensenyava Benet XVI. Preguntem-nos amb sinceritat: Fem tot i més per tal que la bona nova de l'Evangeli arribi als nostres germans?

El tercer curs pastoral ens fa mirar la família i la vida amb el títol *La bellesa de la família*. ¿Som conscients que el futur de la nostra comunitat cristiana, dels nostres pobles, del nostre país, de la humanitat passa per la família? ¿I podrem restar a l'aguait, sense implicar-nos-hi més?

